



Στην αυλή της Γης



Η σελίδα αυτή ετοιμάζεται από το Κέντρο Μελετών και Έρευνας ΑΚΤΗ. Για το φύλλο αυτό συνεργάστηκαν ο Μιχάλης Ι. Λοϊζίδης χημικός μηχανικός- μηχανικός Περιβάλλοντος, η Ξένια Ι. Λοϊζίδου πολιτικός μηχανικός/ ακτομηχανικός, και η Έλενα Κοκκίνου, χημικός μηχανικός, που συμμετέχει στο πρόγραμμα εργασιακής εμπειρίας ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ, που υλοποιείται με τη συνεργασία της ΑΚΤΗΣ και της EuroLife. www.akti.org.cy
Για τις απόψεις/ σχόλια/ εισηγήσεις σας στο akti@akti.org.cy

«Διοικώ, διοικείσαι... κάτσε κάτω και σκάσε»

Αυτό το ιδιόμορφο σλόγκαν μου έλεγε ο φίλος και συνάδελφος Γιάννης Φεσάς για να μου φτιάξει το κέφι, κάθε φορά που χολωμένο με έβλεπε να έρχομαι από μία συνάντηση σε κάποιο κυβερνητικό τμήμα. Με έναν μοναδικό τρόπο η φράση αυτή περιλαμβάνει όλη την ουσία της μεταποικιοκρατικής αντίληψης ενός σημαντικού αριθμού δημοσίων λειτουργών, ότι δεν υπηρετούν, αλλά διοικούν την κυπριακή κοινωνία. Για αυτό άλλωστε και είναι πολύ πιο διαδεδομένο να λέγεται "αυτός δουλεύει στην κυβέρνηση, ή είναι κυβερνητικός" από το είναι "δημόσιος υπάλληλος". Ο προσωπικός μου μύθος: "Είναι που είμαι μικρός και μου συμπεριφέρονται έτσι" έλεγα το 1992 που ήρθα από τις σπουδές μου. Τώρα είμαι 45 χρόνων, διευθύνω μία επιχείρηση, διδάσκω σε τρία πανεπιστήμια, δημοσιογραφώ και γενικά έχω αφιερώσει τη ζωή μου στα θέματα της προστασίας περιβάλλοντος και της ποιότητας ζωής. Ε, λοιπόν, και τώρα ακόμα και



Του δρος Μιχάλη Ι. Λοϊζίδη*

από τους πρώην φοιτητές μου που έχουν πάρει θέσεις στην κυβέρνηση λαμβάνω τα ίδια μηνύματα: "Έχεις δικαίωμα να εκφέρεις γνώμη με βάση τη νομοθεσία, πες την να τελειώνουμε ώστε να μπορούμε να σε γράψουμε στα παλαιότερα των υποδημάτων μας και να κάνουμε αυτό που καταλαβαίνουμε εμείς οι αρμόδιοι και οι γνωρίζοντες".

Ας δούμε ένα παράδειγμα: 150 και πλέον νομοθεσίες σχετικές με την προστασία του περιβάλλοντος βρίσκονται στα χέρια των συναδέλφων δημοσίων υπαλλήλων διάσπαρτες σε όλα τα υπουργεία. Κάθε μία από αυτές τις νομοθεσίες εμπεριέχει δεκάδες πρόνοιες με μικρότερο ή μεγαλύτερο κόστος-αντίκτυπο για τον πολίτη και γενικά για τον τόπο μας.

Και το ερώτημα καίριο πιστεύω: με ποιο δικαίωμα το πώς θα ζήσω εγώ και τα παιδιά μου το καθορίζει μόνο μία μερίδα των επιστημόνων του τόπου μας, αποκλείοντας τους μάχιμους επιστήμονες του κλάδου; Ιδιαίτερα όταν οι διαδικασίες πρόσληψης και ανέλιξης δεν είναι πάντα διαφανείς και αξιοκρατικές! Γιατί, λοιπόν, ένας όχι και τόσο ικανός άνθρωπος, επειδή βρέθηκε στο Δημόσιο, μπορεί να έχει την απόλυτη δικαιοδοσία να αποφασίζει για μένα και τα παιδιά μου; Και δεδομένου ότι γνωρίζω εκ της ειδικότητάς μου ότι οι αποφά-



σεις του είναι λανθασμένες, εγώ, τι δυνατότητες και πώς θα πρέπει να αντιδράσω; Θυμάμαι όταν ήμουν φοιτητής στο Μετσόβιο Πολυτεχνείο, ένας καθηγητής μας, να 'ναι καλά, χαρακτηρίζει την προσχώρηση ενός καλού επιστήμονα στο Δημόσιο ως "Επιστημονική Εκπόρνευση"! Και αυτό διότι ο φόρτος των διαδικαστικών θεμάτων που έχει ένας επιστήμονας-λειτουργός να διεκπεραιώσει σε συνδυασμό με την έλλειψη κινητήρων, αφήνει πολύ λίγα περιθώρια για να "κυνηγήσει" την επιστήμη του, ενώ ταυτόχρονα ο χρόνος ημιζωής της γνώσης έχει υπολογιστεί στα τρία χρόνια. Δηλαδή σε τρία χρόνια από τη μέρα που τελειώσει κάποιος το Πανεπιστήμιο, ξέρε ακριβώς τα μισά πράγματα από αυτά που ήξερε, αν δεν συνεχίζει να μελετά και να παρακολουθεί την εξέλιξη της επιστήμης του.

Και δεν μιλάμε για ισοτιμία: στον ιδιωτικό τομέα. Αντίθετα, ο επιστήμονας, αφού δεν έχει τη μονι-

μότητα των απολαβών, αναγκάζεται να είναι συνεχώς ενημερωμένος. Δουλεύει διπλάσιες ώρες από τους ανθρώπους με παρόμοια ακαδημαϊκά προσόντα που δουλεύουν στο κράτος (δεν συζητώ τα περί παραγωγικότητας), παίρνει συνήθως περίπου τα μισά των συνολικών του δημοσίων υπαλλήλων, θα πάρει το ένα τρίτο της σύνταξης που θα πάρουν οι συνάδελφοι, ενώ ούτε να αρρωστήσει δικαιούται, ούτε άδεια να πάρει εκτός Αυγούστου, ούτε πραγματική-διαχρονική ασφάλεια έχει η οικογένειά του αν πάθει κάτι, ή αν η κρίση χτυπήσει το επάγγελμά μας.

Παρά τα πιο πάνω, φίλοι αναγνώστες, δεν πιστεύω στη μείωση των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων. Βλέπουμε τι έγινε στην Ελλάδα με τη διαφθορά των υποαμοιβόμενων δημοσίων υπαλλήλων. Αυτό που εγώ ζητώ και πιστεύω ότι χρειάζεται, είναι να αλλάξει η νοοτροπία. Να "ανοίξει" ο

δρόμος για την ουσιαστική συνεργασία ιδιωτικού και δημοσίου τομέα.

Γίνονται προσπάθειες, αλλά όχι πολύ πετυχημένες: ακόμα οι περισσότεροι δημόσιοι υπάλληλοι προσπαθούν να απαλλαγούν από την εμπλοκή των συναδέλφων τους του ιδιωτικού τομέα. Είδαμε το παράδειγμα της (άδοξης μέχρι τώρα) προσπάθειας με τα σκουπίδια, με τα σκουροδέματα, με καθετί που ο συνάδελφος ιδιώτης που θα κληθεί να εφαρμόσει δεν καλείται κατά τον σχεδιασμό, αλλά σε χρόνο που σχεδόν όλα έχουν ήδη κριθεί. Σε όλους τους τομείς υπάρχει πρόβλημα. Ποιος θα πάρει τη γενναία απόφαση να "επιβάλει" αλλαγή νοοτροπίας; Θα το ανέμενε αυτό κανείς με την ευκαιρία της Προεδρίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεν το έχουμε δει, αλλά πάντα η ελπίδα πεθαίνει τελευταία! Αναμένουμε. Η Κύπρος είναι πολύ μικρή και δεν περισσεύει κανείς...

ΜΙΚΡΕΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ...

στη Χαλκιδική... της Αγίας Νάπας και του Ακάμα

Μείναμε στο πρώτο πόδι, στην Κασάνδρα. Γεμάτο πολυώροφα πεντάστερα ξενοδοχεία και υπηρεσίες. Με τις ομπρέλες και τα κρεβατάκια να ρέμπουν μέσα στη θάλασσα. Τη λαοθάλασσα να συνωστιζεται στα σουπερμάρκετ της περιοχής, στα σουβλιτζιδικά και στις υπερτιμημένες ψαροταβέρνες. Φύγαμε τρέχοντας για το δεύτερο πόδι, τη Σιθωνία. Στο μεγαλύτερο της μέρος η φύση οργιάζει και στα μαγικά της απόμερα κολπάκια οι υπηρεσίες είναι υποτυπώδεις, αν όχι ανύπαρκτες. Διαλέξτε και πάρτε φίλοι μου. Αλλά να θυμόμαστε: ό,τι έχεις κακοποιήσει, δεν θα αργήσει να σε εκδικηθεί... Η φωτογραφία από το Κριαρίτσι!



ΖΩ!

...σε έναν τόπο όπου οι κοινότητες μαθαίνουν να διεκδικούν σωστά

Με στοιχειοθετημένο επιστημονικά τρόπο και με όλα τα έννομα μέσα που του παρέχει η Ευρώπη, το κοινοτικό συμβούλιο της όμορφης Σίας κοιτάζει στα ίσα το σύστημα και απαιτεί την προστασία του περιβάλλοντος, της υγείας, της ποιότητας ζωής και της ασφάλειας των κατοίκων της κοινότητας που απειλούνται από νέες επεκτάσεις λατομείων στην περιοχή τους. Στην Ευρώπη, δεν κερδίζει το νταηλίκι, αλλά το μυαλό... Στην Κύπρο;



ΜΛ

ΜΛ